

topLitera

REVISTĂ LITERARĂ

AUTORI

Dragoș Pantea
Miruna Marcu
Daniel Voica
Mihaela Pop
Georgiana Moldovan
Alexandru Negrea
Marina Truța
Teodora Lia Zbanca
Domnica Matei
Adela Pui
Mihai Suciu
Viorica-Macrina Lazăr

Revista apare o dată la două luni. Următorul număr va apărea în februarie.
Fotografie: Annie Spratt
Anul III, Nr. 6, 2018

VIAȚA

Viața e marea caldă a omenirii,
Iar oamenii sunt pirații acesteia.
Mulți rămân fără frumusețea amintirii
În momentul în care aruncă-n cui pălăria.

Cu fiecare țigară fumată, cu fiecare bere băută,
Viața mi se scurtează cu mai mult de-o secundă,
Dar prefer să-mi trăiesc viața la maxim
Și să mi-o amintesc după cum o exprim.

În situațiile critice, panica mă calmează,
Iar cei ce mă critică, mă amuză.
E viața mea, o trăiesc cum vreau eu,
Orice fac, fac după gustul meu.

Dragoș Pantea

BLUGII RUPȚI

blugii rupți ca adolescența,
blugii rupți ca dorințele,
blugii rupți ca un cer,
blugii rupți ca o fotografie cu noi,
blugii rupți ca visele,
blugii rupți ca simțurile,
blugii rupți ca drumurile,
blugii rupți ca o noapte albă,
blugii rupți ca o dragoste,
blugii rupți ca amintirea unei adolescențe
rătăcite în denim.

Miruna Marcu

Poezie

CRED CĂ UMANITATEA ȘI-A PIERDUT SIMȚUL EMOȚIEI

Cred că umanitatea și-a pierdut simțul emoției.
De când e griul mai frumos decât albastrul?
mă întreb asta pentru că vă place să vedeți doar șosele,
praf și blocuri,
și cerul nu-l mai privește nimeni.
De ce uitați de inimă?
Vă faceți roboți albi în fața tablourilor pastelate,
în loc să fiți visători cu capul înspre stele
și sunteți reci...
sunteți atât de reci...
De fapt... ce mai e cald? Până și soarele îngheață când vă vede.
Treceți unii pe lângă alții și vă uitați în jos.
Când v-ați ridicat ultima oară fruntea? Sus e speranța și nimeni n-o ia.
Ce vis e pentru unii viața și ce coșmar o faceți voi,
căci voi luați cântecul, și marea, și aripile
și le faceți trofee în casele voastre,
iar noi pășim surzi printr-un deșert de zile scurte,
cu sângele curgând din spate,
și nu ne aude nimeni durerea,
de urletele voastre.
Figurinelor de ceară,
voi zâmbiți doar în fața camerelor,
iubiți printr-un ecran
și buzele voastre nu cunosc sărutul,
ele știu doar să își țipe nepăsarea, rânjind când alți ochi plâng,
și plâng cu irisul scurgându-se pe obraji,
rămânând fără culoare; și vouă vă place,
pentru că vă plac mai mult ochii suri* care nu văd,
decât cei albaștri, plini de scântei.
De când e griul mai frumos decât albastrul?
Cred că umanitatea și-a pierdut simțul emoției.

*suri=gri

Miruna Marcu

NIMIC

Când spui nimic, mă gândesc la oameni.
Deoarece mai nou urmăresc doar banii,
Te uiți și vezi „pe oraș” toți cocalarii,
Sau cum se ceartă pe drum țiganii.

Mulți nu înseamnă, ci sunt nimic
Dar un om care e om e mai puțin numeric.
E ușor să-i arzi la foc într-un ibric,
Ca la final să afli că și tu ești un nimic.

Mai bine spus, toți avem o asemănare
Ceva unde nu spunem nimic în apărare.
Ceva ce nu putem îneca în bere,
Și nu scapi cu o simplă asigurare.

E răutatea din fiecare,
Ceva ce oricine are.
Ceea ce lumea o pune-n cădere,
Și pe ceilalți în eternă chinuire.

Cu nerăbdare cați finalul
Dar e în zadar.
Căci această poezie,
O să ardă pe jar
Fiindcă nimicului
Îi poți face orice.

Mai precis,
Totul a fost virusat,
Totul de adevăr neacordat.
E doar o poezie de nimic
Cu un aspect caracteristic.

Dragoș Pantea

PERSOANA MEA

Nu sunt nici adult, nici copil,
Sunt un simplu adolescent.
Nu sunt o bombă, nu am fitil,
Dar sunt îngândurat, evident.

Mereu mă uit în jurul meu
Și observ și cel mai mic detaliu.
De obicei nu judec oamenii la greu,
Dar le înțeleg marele sacrificiu.

Am un suflet pustiu, gol,
Si o inimă înghețată.
Aș prefera tristeții să-i dau ocol,
Ca inima să mi se încălzească.

Din păcate, adesea nu se poate.
Planete întregi nu vor înțelege.
Caut fericirea în altă parte
Unde cerul nu-mi mai plânge.

O caut pe net, pe facebook,
Sau la fundul sticlelor.
Ba, mai intru și-n bucluc,
Deși nu-s a societății dăunător.

Ia-mă ca pe un derbedeu,
Sau ia-mă ca pe ce vrei.
În depresie nu o să dau plonjeu,
Iar la final, la rândul tău, o să piei.

Dragoș Pantea

ACORDEONISTUL

Când luna fața și-o arată,
La colțul străzii, un artist,
Seară de seară, își răsfață,
Publicul, c-un cântec trist.

Răsună acordeonul lui,
Când clapele-i atinge magic,
Și-ndată trecătorului,
Sufletul îi e nostalgic.

Adeseori se opresc cupluri,
Ce-aplaudă, îndelung, maestrul,
Ce caută a-ți răscoli
Sufletul și tot trecutul.

Glasul său răsună dulce,
Făcându-te să lăcrimezi,
Căci, el, aminte îți aduce,
De vremuri ce te-ndepărtezi.

„Doi ochi căprui, eu am iubit...”
Răsună-n noapte melodia,
Ce timpu-n loc, parcă a oprit,
Trezind în suflet nostalgia.

„Doi ochi, căprui, plini de lumină,
Ce clipe dulci mi-au oferit,
Dar astăzi, ei, o să rămână,
Doar amintiri, ce le-am trăit”!

Seară de seară, acordeonistul,
Își cântă a lui poveste, tristă
Ce sfâșie sufletul,
Și lui și celui ce-l ascultă!

Daniel Voica

MECIUL SCHIMBĂRII

Se apropia ultimul său meci.
Mai era o zi, însă acum era seară.
Minutele păreau ore lungi,
Iar el privea îngândurat pe geamul său, afară.

Imagini se prelingeau, amintindu-și de trecut,
Dar mâine toate luau sfârșit.
Era un jucător de tânăr cunoscut,
Dar de mâine un celebru anonim.

Pierdut în spațiu, acesta adoarme.
Ceasul bătuse ora doisprezece de mult.
În somn, însă, își găsește alinare
Visând lucrurile incredibile pe care le-a făcut.

Era din nou seară, însă momentul a sosit.
Cu capul sus intră pe teren
Și calcă pe același pământ unde e viu și neobosit.

Era bătrân, dar cu un suflet tânăr.
Reflexul era scăzut, dar în spate căra experiență.
Acesta nu se înșeală, ci era un mare adevăr,
Căci arbitrul făcea între echipe o mare diferență.

Gol după gol, nu mai știa ce să facă.
Tot ce mai avea era voința.
Bara șuturile cu o viteză nepământeană,
Urmărindu-și numaidecât tendința.

În final, pierzând la un punct diferență,
Lumea i se întoarse pe dos.
Copleșit pe dinauntru, relaxat la suprafață,
Era nervos pe această lume ticăloasă.

Acasă, nu era nici fericit, nici trist
Dar cumva sufletul îi zâmbește onest,
Deoarece preferă o înfrângere curată,
De cât o victorie nemeritată.

Dragoș Pantea

CÂT TE-AM IUBIT!

Cât te-am iubit?! O știu doar eu
și plopii cei tremurători,
ce-mi cunoscuse dorul greu
și-au plâns cu mine adeseori.

Și-o știu poate ai tăi vecini,
ce mă priveau bănuitori,
când rătăceam pe sub castani,
de-atâtea ori, de-atâtea ori!

O pasăre din parc știa,
cât te-am dorit și te-am iubit!
Și când la braț ea ne zărea,
Avea un dulce ciripit!

Cât te-am iubit?! O știe marea!
Ea, al meu dor a cunoscut,
purtându-mi, pe-al ei val, iubirea,
în locuri doar de ea știut.

O știu crinii și trandafirii,
ce cu parfum ne-au îmbătat!
Ei fiind martorii iubirii
și-ai lacrimilor ce-am vărsat.

Cât te-am iubit?! O știe luna
și stelele ce-au luminat,
a mea cărare întotdeauna,
de câte ori te-am căutat!

Și-o știe foaia de hârtie,
pe care adesea am așternut,
rânduri, ce vroiam a-ți spune,
Că te doream atât de mult!

Cât te-am iubit?! Vor ști mereu,
aceia ce m-au cunoscut!
Știe și Bunul Dumnezeu,
Dar tu să știi, nicicând n-ai vrut!

Daniel Voica

CENTENAR

Dumnezeu, spre România
Ne priveşte, ne ajută
Pe cei ce-au apărat chiar glia
Panteon în ţara Sfântă.
Bătrâna mamă tot plânge
Fraţii morţi, pe front în Tatra!
Au plătit cu a lor sânge
Apărând glia şi vatra.
O veste tristă pentru fraţi
La Zbanska Bistra, crucea lor
Lacrimi pntru mame şi taţi
Şi cinstire veteranilor
Alţi bunici îşi plâng tristeţea,
La Cotul Donului, căzuţi
Şi-au dat viaţa, tinereţea
Drept mult eroi necunoscuţi.
Bunica mea, de-ar fi trăit,
Din o mie nouă sute...
În Centenar sărbătorit,
O privesc prin stele, mute.
La Alba Iulia, plecau
Şi topliţenii din Ardeal
Bunici bătrâni, pe jos mergeau
Unirea! Sfântul ideal!

EMAIL

ENTER!
Email,
Parola...
Totul este ,,NET”!
Suprasaturaţie
FACEBOOK!
Ce se alege,
În final?
Răsturnată,
Scară de valori.
Nu există,
Nici tandreţe
Romantismul
Demodat
- EVOMAG!
- SHOPPING.
Totul se reduce
La bani,
Ochiul fiarei!

„ERROR...”

Nu ştim,
Dacă e iarnă,
Sau primăvară.
„Error!”
Terra dă ,,Buzz!”
Cad fulgi,
Cu flori cu tot.
Decembrie,
Peste aprilie,
Pomi albi,
Cu flori,
Albi de zăpadă
Nimeni nu mai ştie
Inversia polilor?
Ce să fie
Nimeni nu mai ştie!
Sau ,,Matrix”, ştie?
Aceasta e-ntrebarea!

Mihaela Pop

NOI DE IERI, NOI DE AZI

O lume plină de răni şi mânie
Nu ştiu cum poate fi vie,
Dar ştiu că nu trăieşte
Pentru că pare că se izbeşte,
De trecutul său furtunos
Care a fost poate şi frumos
Plin cu urlete şi ură
Plin de dragoste prea dură.

Generaţia două mii
Face ravagii şi tu ştii,
Prin mentalitate şi tehnologie,
Ei ar putea să reînvie,
Chiar şi fosta generaţie
Care pare la pământ cu toate...
Dar dacă ne unim putem creşte
Şi să facem o nouă poveste.

Georgiana Moldovan

DE CE M-AI MUŞCAT?

De ce m-ai muşcat de mână?
Căţel tâmpit...

Tocmai când eu ţi-am întins un colac de salvare
O dragoste mare.

De ce te-am muşcat de mână?
Pentru că ştiam prin ce locuri păcătoase ai păşit
De câte rădăcini puturoase te-ai împiedicat.

Pe la capătul lui paişpe
A înnebunit castanii
A înnebunit salcâmii.

De ce m-ai muşcat de mână?
Lamentare, lamentare
Ce tristeţe, ce tristeţe

Ce fecioară, ce balanţă
Ce berbece, ce berbece
Totul trece, totul trece.

Mă zburlesc în balta rece
Ce romantic o să sece...

Alexandru Negrea

REGRETUL SENTIMENTULUI

Ochii tăi albaştri
Încă nu-i pot da uitării,
Dar din cauza fricii,
Ajung în voia sorţii.

Prefer să nu mă obişnuiesc,
Dar nu vreau să-ţi dăruiesc
Iubirea mea cea ciudată
Care va fi abandonată.

Încerc să fug de tine,
Dar dau de mine
Din inimă şi minte,
Mai am o rugăminte

Pleacă-n linişte, te rog,
Nu vreau să-mi fii drog,
Să nu mai facem nici dialog...
Pleacă, te rog!

Nu vreau să recunosc
Sau să le demasc
Pentru că încă le pot abţine,
Sentimentele mele pentru tine.

Georgiana Moldovan

DRAGOSTEA

Mergeam tăcuţi alături, străini, odinioară
Şi presimţeam că astăzi voi fi îndrăgostit
De faţa ta curată ca zorile de vară,
De părul tău de aur împletit.

Ştiu că dacă nu te-aş iubi, m-aş ofili.
Dacă nu m-ai iubi, aproape-aş muri.
Ne-am zidit într-un granit de iubire,
Unde-am ascuns a noastră fericire...

Pe-acelaşi drum, mânaţi de-acelaşi îndemn nefast al năzuinţii,
De-aceleaşi neînţelese-avânturi spre tot mai sus,
Pe-acelaşi drum, pe unde ieri trecură poate, străbunii nostri şi părinţii,
Pe unde, unii după alţii, drumeţii trec de mii de ani.

Alexandru Negrea

ABORDARE CLANDESTINĂ

Vrei să cunoști spiritul feminin,
Să vezi ce muză ai în fața ta?
Studiază-i sufletul adolescentin,
Zâmbetul și râsetele ei, nu le rata.
Admir-o!

Mângâie-i părul, alintă-i chipul,
Privește-o în liniște și zâmbește
Dă-i atenție, indiferență, fii misteriosul
Lasă-i spațiu, glumește și cucerește
Nu fi monoton!

Arată-i o pisică sau un câine
Mergeți și jucați-vă ca doi copii
Povestește-i despre tine, străine
Îți va observa acea latură, te va iubi.
Nu fi un alfa!

Georgiana Moldovan

TINERI

fug să îți iau o rază de soare,
iar tu să mă ții când ne prindem de lună.
pe nisip ni se topesc urmele la apus
și valurile ne fură din emoție la mal;
o lacrimă ne va arde din când în când,
dar zâmbetul va fi mereu acolo,
nu simțim timpul și îi cerem cerului
să ne dea mai multe stele vara,
și zorii ne prind dansând, iar noaptea, iubind.
frumoase clipe trăim acolo,
pe o plajă de vise uitată,
ne bucurăm de propria chemare
și mai tineri ca acum,
nu vom fi niciodată.

Miruna Marcu

Proză

ÎNAINTE SAU DUPĂ

(scurtă schiță umoristică)

- Draga mea, eu mor după tine!
- De unde... știi asta?
- Simt draga mea, simt!
- Oh! Mă tem că simți greșit! Eu, mor după tine! Negreșit!
- Draga mea, nu mai face pe viteaza, știi bine că mor după tine! Și apoi, nu se cade ca femeile să moară după bărbați!
- Ah, da?! Atunci, eu voi fi prima care moare după! După! După! După!
- Vezi? De aia mor eu după tine, că tu ești atât de înflăcărată!
- De aia mori tu după mine că eu sunt atât de înflăcărată... Sunt înflăcărată?! Oh, ard? Chiar ard?
- Da, draga mea!
- Vai! Ce mă fac?!
- Ai putea... să mă săruți de pildă. Să îmi dai înflăcărarea ta!
- Dacă... dacă te sărut, se ia?
- Draga mea, eu oricum mor după tine, dar n-ar fi rău acum să murim împreună, dacă înțelegi... Hai, sărută-mă!
- Dar eu nu vreau să mor! Ai zis că dacă te sărut se ia și deci, mori tu!
- Draga mea, nici eu nu am nicio intenție să mor.
- Nerușinatule! Ordinarule! Mă păcălești numai ca să obții o sărutare!
- Nerușinată ești tu! Spui că mori după mine, dar când îți cer un sărut faci scandal!

Marina Truța

DORINȚA

Asista la înmormântarea unei iubiri... Totul e atât de gri, de întunecat... Exact ca și sufletul ei. Cum poate o despărțire să fie atât de grea? Ca o statuie de plumb pe inima ei... Putea vedea chipul lui împietrit... Fără expresie, lipsit de orice fel de dragoste... Nu, acela nu putea fi el! Imposibil! Însă dorința, oricât de arzătoare ar fi ea, nu poate schimba trecutul... Nici prezentul...

Inima ei peste a lui... Bătând pentru amândoi... Zadarnică încercare de a învia amintirile! Imagini neclare, ca niște fantasme ale trecutului i se derulau prin fața ochilor. Zâmbetul lui, privirea sa caldă care parcă o privea de undeva, de departe... Îmbrățișarea duioasă a mamei, disparută și ea sub vălul morții... O umbră întunecată, aparent indestructibilă. Dar oare, chiar așa să fie? Este moartea unica forță care ne face neputincioși?...

O căprioară cu ochii blânzi se apropie. Îi vede pe cei doi tineri îmbrățișați, jos pe iarbă. Fata își ridică ochii înlăcrimați spre ea. Mai văzuse undeva privirea aceea... Era chiar privirea mamei ei! Se ridică, mângâie ușurel căprioara pe cap spunând un singur lucru.

- Mulțumesc!

În tot acest timp omise ceva... Da, dorința nu poate schimba trecutul sau prezentul... Însă poate schimba viitorul. Dacă ea își dorea să fie fericită, va reuși... astfel îndeplinind ultima dorință a mamei și a iubitului ei.

Teodora Lia Zbanca

FURTUNĂ

Se crăpă de ziuă. Soarele se întindea leneș pe cer. Lumina lui încălzea suflete.

Pe drum, pașii sunau melodios. Zgomotele naturii îi luminau mintea. Deodată, se auzi un zgomot pătrunzător. Asta o îngrozi până în măduva oaselor. Cerul se întunecă ca o ardezie neagră. Tunetele lugubre se auzeau în depărtare. Picăturile îi umezeau fața-i oacheșă. Încercă să găsească un adăpost. Însă cine să se arate îngăduitor? Vârfurile copacilor dețineau muguri tineri. Pe drum văzu o căruță cu coviltir. Nu era nimeni în ea. Sau se înșelase? Părea uitată de mult timp. Însă iar se înșelase. Era doar o ipoteză a ceea ce va urma. Ploaia torențială nu mai înceta! Planurile ei aveau să se năruie. Fâșâitul coviltirului o trezi la realitate. O față zbârcită se ivi. Părea a fi o bătrânică neajutorată. Însă aparențele înșeală. Credea că e în siguranță. Uneori ești străin ție. Se aplecă ușor și spuse:

- Afară plouă și mi-e frig.
- Copilă! Îți spun eu. Nu ai vrea să fii aici!
- De ce nu? Am ajuns din întâmplare.
- Oo, nuu! Nu e un deranj! Îi râde înspăimântător vrăjitoarea.
- Bine, zâmbi încrezătoare, fata.
- Tot ce-ți pot oferi e adăpost. Nu te aștepta la lux! răspunse femeia.
- Vreau doar căldură…

Vrăjitoarea pătrunse în căruța respingătoare. Fata o urmă. Ochii ei aveau să vadă imposibilul. Avea prizonieri în colivii. Acestea scârțâiau. Patul era acoperit de cuverturi vechi. Totul era așa de vechi! Fata nu izbuti să întrebe nimic. Respira regulat încercând să ignore priveliștea. Dar, femeia îi văzu chipul întrebător:
- Aceștia sunt prietenii mei. spuse bătrâna, aruncându-i priviri curioase.
- Dar, nu ar trebui să fie liberi?
- Ooo… tu nu cunoști povestea lor!
- Mi-ar face plăcere să o ascult.

Fata se uită spre colivii. Dețineau ființe fantastice. Combinațiile dintre ele erau bizare. Însă se așeză lângă femeie. Ascultă cu băgare de seamă. Nu era o poveste fericită. Așa voia și vrăjitoarea să fie. O poveste care să-i spele creierii. Fata adormi pe patul tare. Vrăjitoarea schiță un zâmbet malefic. Coliviile se deschiseră. Niște fete cu chipuri palide ieșiră. Vrăjitoarea le grăi pe o limbă necunoscută. Acestea părăsiră micul adăpost.

Fata încă dormea. Visa că nu e în siguranță…

Domnica Matei

TESTAMENT

Subsemnatul Carol Ferdinand, cetățean american căsătorit, având descendenți în viață cu domiciliul în Berlin, str. Cölln, nr. 48, dispun prin prezentul testament următoarele:

Las soției mele Mary Anne Lee, cetățean german cu domiciliul în Berlin, str. Cölln, nr. 48, întreaga mea avere mobilă si imobilă, înțelegând să o desemnez legatară universală.

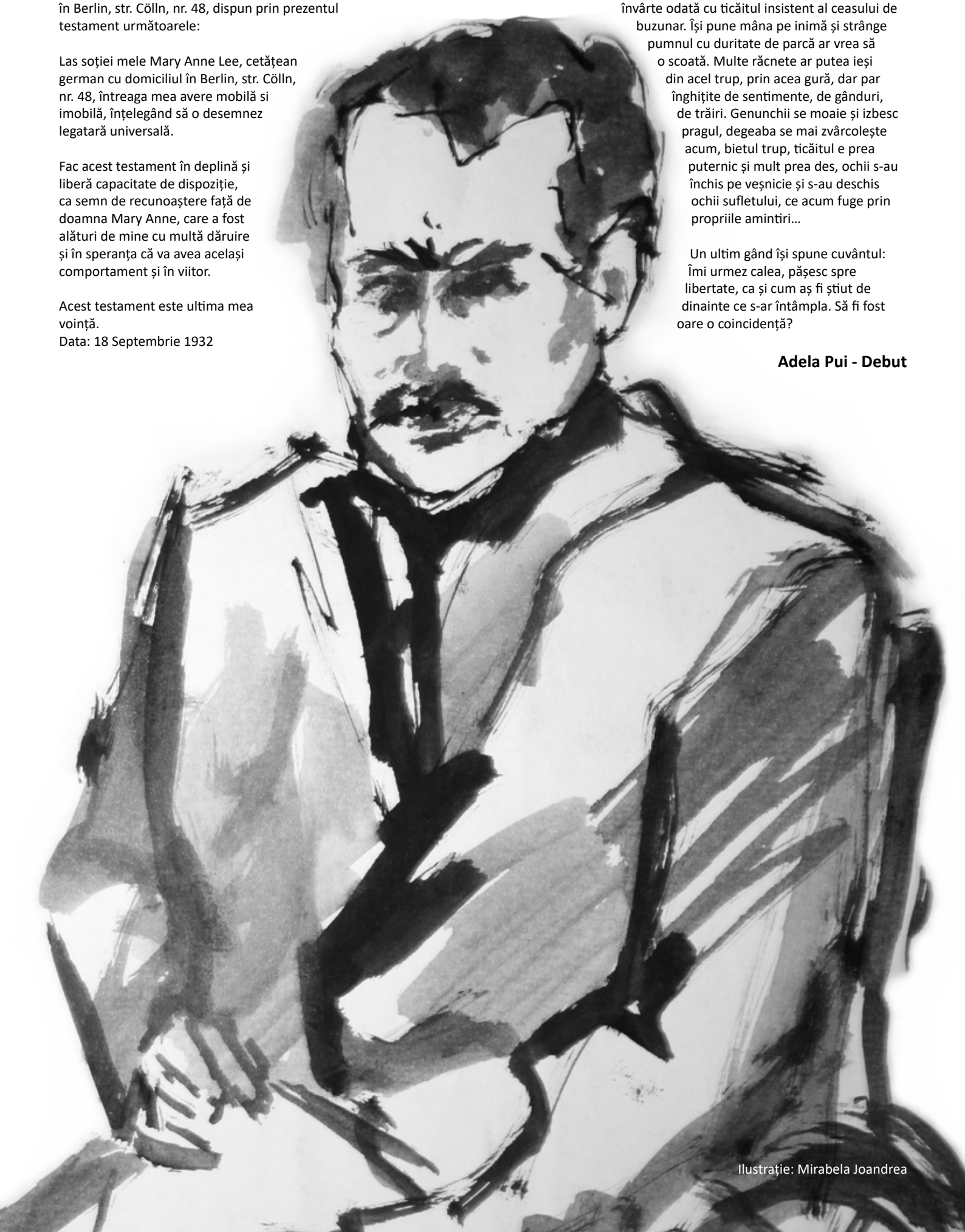
Fac acest testament în deplină și liberă capacitate de dispoziție, ca semn de recunoaștere față de doamna Mary Anne, care a fost alături de mine cu multă dăruire și în speranța că va avea același comportament și în viitor.

Acest testament este ultima mea voință.
Data: 18 Septembrie 1932

Inconștient, cu o mare durere în suflet, lăsă pana în lină cădere, privește în jur și pare că odaia se învârte odată cu ticăitul insistent al ceasului de buzunar. Își pune mâna pe inimă și strânge pumnul cu duritate de parcă ar vrea să o scoată. Multe răcnete ar putea ieși din acel trup, prin acea gură, dar par înghițite de sentimente, de gânduri, de trăiri. Genunchii se moaie și izbesc pragul, degeaba se mai zvârcolește acum, bietul trup, ticăitul e prea puternic și mult prea des, ochii s-au închis pe veșnicie și s-au deschis ochii sufletului, ce acum fuge prin propriile amintiri…

Un ultim gând își spune cuvântul: Îmi urmez calea, pășesc spre libertate, ca și cum aș fi știut de dinainte ce s-ar întâmpla. Să fi fost oare o coincidență?

Adela Pui - Debut

Ilustrație: Mirabela Joandrea

Fotografie: Freddie Marriage

NU ÎNȚELEG...

Pe scările din fața casei, mă gândesc la cățelul meu drag. Ieri îl duseră în pădure. S-a dus că vrea și el să fie lupul, să mă sperie de după copaci și apoi să se joace cu mine în curte. Numai că tata s-a întors. Și Rex a mai vrut să rămână. Nu știu de ce. I-am luat ieri din oraș o curelușă nouă. E atât de frumoasă! Am văzut la cățelușul prietenei mele. E atât de drăguț! M-a lins pe mână. M-am simțit bine. Și Rex face așa foarte des.

- Ella! Hai mamă în casă! Am pregătit ceva bun.

Oare ce mi-a făcut mama? Tarte, plăcintă, brioșe sau... fursecuri? Mama pe toate le face bune. Mai ales pe cele cu ciocolată. Eu ador ciocolata! O iubesc!

- Ella! Vii azi? Se răcesc brioșele!

Brioșe! Ce minunat! Aș vrea să o ajut, dar zice că-s prea mică. Oare de ce zice asta? Tata mereu îmi zice că am crescut cât o... girafă. Mie îmi plac girafele. Vreau să fiu ca ele. Să ajung la capătul crengilor copacilor și chiar mai sus! Eu cred că acum sunt cam de înălțimea unui tigru. Sora mea, Lara zice că tigrii sunt niște... cum le-a numit? Feline. Niște feline foarte frumoase. Restul nu am reținut.

- Ella, mamă! Ce aștepți? Hai că deja s-o răcit!

De ce s-ar răci? Oare le doare gâtul? Sau au febră? Le-a dat mama ceva de gât? Le dau eu atunci. Când cresc mare mă fac doctoriță. Vreau să vindec oamenii și copiii. Păpușile mele mă laudă zicând că sunt pricepută. Sunt mândră de mine.

- Ella? Dar ce faci aici? Te-am strigat de câteva ori!
- Ai pastile de gât?
- De ce mamă? Te doare gâtu? mama îmi pune mâna pe frunte. Dar, nu ai febră.
- Dar brioșele au! Ai zis că s-au răcit.
- Sunt reci! Nu au răcit.
- Mâinile sunt reci? Dă-le mănuși! Mai am eu o pereche nouă.
- Nu, Ella. Știi ce? Hai să le mănânci!
- De ce? Doar nu-s lupu și ele nu-s Scufița Roșie. Doar Rex e un lup. De-aia s-a dus în pădure.
- Mama face o pauză. Nu zice nimic. De ce? Ea nu e mândră de Rex?
- Ella? Dacă îți zic ceva, te superi? se aplecă până la nivelul meu, trebuia să se înalțe. Rex a plecat într-o călătorie. Una mai lungă.
- Uau! E un drumeț bun dacă pleacă așa departe. Dar, de ce nu mi-a spus?

Mama mă luă în brațe și mă învârti ca pe un avion. Și tata face așa. Doar că el zice că-s cel mai mare avion!

Pe masa din bucătărie am văzut brioșele. Săracele! Erau așa negre! De furie, bănuiesc... am uitat să le tratez. Dar, am mușcat din una. Face parte din tratament.

Am vrut să văd iepurii. Lara zice că-s cei mai pufoși și drăgălași. Nu toți. Larex, preferatul Larei, are așa o față! Mereu pufnesc când îl văd.

Lara! E în cameră. Vorbește la telefon cu cineva. Când intru, termină conversația plictisitoare.

- Lara? Rex a plecat.
- Ella? Ai aflat?
- Da, a plecat ca prinții din povești să-și caute norocul.
- Da, după ce au trăit fericiți până la adânci bătrâneți...
- Ce ai zis? Nu am auzit.
- Aaa... am zis că e chiar curajos.
- Am știut mereu! Dar tu ești curajoasă?

Lara oftă. Nu știu de ce fac așa oamenii mari. Și Lara e mare. Are 18 ani. Ea e foarte deșteaptă! Îl îndrăgește pe Rex. Dar, tot eu îl iubesc cel mai mult!

- Ce e aia gripă?
- De ce întrebi?
- Au avut brioșele azi. Erau reci.
- Ahaa.. păi tu ești doctorița aici. Îmi ciufuli părul blond.
- Și Rex a avut gripă?
- Nu chiar...
- Știam eu! Rex e sănătos tun! El o să vină să ne jucăm iar. Abia aștept!
- Acum e în pădure... îi place acolo.
- Eu o să vorbesc cu el să se ducă printr-o pădure magică și să aducă niște plante din alea bune. Să-i dăm brioșelor.
- Da? Vorbești tu cu el?
- Da, o să vorbesc de-ndată!

Trecuseră două săptămâni. Dimineața m-am trezit greu. Ploua tare! Mă supără doamna Ploaia! De ce trebuie să se supere și norii? Că dacă fac asta, plouă. Eu când mă supăr, țip! Țip tare! Mai tare ca ciorile. Ele mă fac să râd. Când sunt tristă, vorbesc cu Rex. Dar, el a plecat și nu a mai venit. Cred că s-a așezat într-un palat mare, cu o prințesă, o cățelușă pe nume Lara. Poate mă va chema și pe mine într-o zi...

Domnica Matei

POVEȘTILE FLORENTINEI

Am înmănuncheat câteva gânduri de cititor, „provocate” de poveștile emoționante ale Florentinei Teacă. Nu este o recenzie propriu-zisă, imboldul fiind al sufletului.

- *Tata, tata, când ajungem la bunica?*, întreabă, nerăbdător, pruncul dintr-un film rusesc memorabil (mă rog, sovietic, dar bun!).
- *Taci și sapă!*, i-a replicat părintele, călcând apăsat buza cazmalei.

Deschizând mapa elegantă înmânată participanților la recenta Sesiune Națională de Comunicări Științifice Românii din sud-estul Transilvaniei (ediția a XXIV-a, 4-5 oct. 2018, Covasna), alături de recuzita specifică – program-desfășurător, notes, pix ș.a. -, am aflat o cărticică, așezată discret, „mascată” de documentele propriu-zise ale prestigioasei și longevivei manifestări științifice născute din sufletul mare al doctorului sufletului românesc Ioan Lăcătușu. „Obiectul”-surpriză m-a încântat „din prima”, fiind adeptul aserțiunii că o carte trebuie să placă și ochiului, nu doar sufletului. Pentru un istoric titrat, deprins o viață să desprăfuiască și să descifreze „cronice bătrâne”, putea părea un gest pueril, ușor teribilist, punerea în posesia unei cărți... de povești, fie el și urcat la vârsta a doua a poveștilor: **„Poveste din Voinești Covasnei”**, carte de o rară gingășie, semnată de vrednica descendentă a ființelor mistice care populau odinioară „Valea Zânelor”, **Florentina Teacă**, prin fericita complementaritate și complicitate cu grafica „forțoasă” a **Elenei Cășunean-Vlad** (editura Eurocarpatica, 2018).

- Tata, tata, când ajungem la bunica?, întreabă, nerăbdător, pruncul dintr-un film rusesc memorabil (mă rog, sovietic, dar bun!). - Taci și sapă!, i-a replicat părintele, călcând apăsat buza cazmalei.

Au fost numeroase și variate răspunsurile la introspectarea motivației scrisului. Trimiteri spre resorturi emoționale, plăcere sau orgoliu de creator, dar în registru grav. Cei cărora le-au fost hărăzite sejururi lungi în universul concentraționar al României comuniste au scris ca să nu uite și să nu uităm. Alții, dimpotrivă, – să uite, să-și despovăreze memoria de coșmarurile trăite în lăcașuri de o stea... roșie. Mai trebuie și iertată și descărcată memoria; altfel, te poate duce unde nu ți-i voia. Importantă este evitarea re-trăirii live a nenorocirii, oricum s-ar numi ea, spre a nu deschide și al doilea cerc al suferinței. Aici, intervine rolul activ al memoriei: retrăirea doar în plan mental, individuală, a unei situații-limită și împărtășirea ei semenilor, spre a preveni repetarea.

Unii dintre noi au avut șansa să-și cunoască bunicii, sau măcar unul din cei patru, și nici nu-și dau seama ce fericiți ar trebui să fie.

Oare, cei care scriu uită? Imposibil, mai cu seamă când scrierea nu se întrupează din ficțiune, refăcând traseul unor trăiri în teritoriul tragicului. *„Scrierea cu sine”*, cum ar spune poetul; hemografie.

Florentina Teacă știe de ce scrie. Florentina știe de ce... sapă! Pentru că o dor strămoșii.

Florentina Teacă știe de ce scrie. Florentina știe de ce... sapă!
Pentru că o dor strămoșii.

„Mă dor strămoșii”[1] este titlul, expresiv şi emoţional, adunând într-un tom câteva interviuri cu personalităţi care au impus o nouă direcţie în psihologie, lăsându-l în urmă pe Freud: **psihogenealogia şi terapia transgeneraţională**. În esenţă: necesitatea imperativă a comunicării deschise, sincere şi fără sincope, la nivelul familiei. Nevoia şi chiar obligativitatea spunerii, a comunicării intrafamiliale necenzurate, nerestrictive, fie şi situaţii jenante, sau chiar tragice. Nu trebuie escamotate traume ce se pot repeta peste generaţii, în rândul urmaşilor, trăite identic, dar ascunse de părinţi cu intenţia de a-şi proteja urmaşii, fără să intuiască efectul invers. Informaţi corect şi complet, nu suntem condamnaţi să repetăm vieţile înaintaşilor noştri, având libertatea opțiunii.

Lăudabile, impresionante eforturile Florentinei de a reînvia o lume ce risca să se strămute în muzeu. Sau, și mai grav, în uitare. În numele neuitării, vrednica urmașă a voineștilor sapă adânc, fără oprire – nu și fără o justificată semeție, trufie chiar! – la Rădăcina Timpului. Stăpână a cuvântului răsucit în metaforă, cu har de artist (portretist, peisagist, narator iscusit, nu „povestaș”!), dublat de tenacitatea de cercetător, ea „scanează”, desigilează și decodifică istoria locului. Nu o lasă să moțăie sub straturile de timp așezate peste ea, *„închisă în timpurile trecute”*. Și bine face. Ca să ne putem autodefini azi și să ne jalonăm drumul spre alte ascensiuni, este musai să știm ce munți am escaladat și ce golgote am înfruntat în acest univers necuprins. De unde venim, știm în linii mari; mai puțin știute hățișurile din care am răzbit cu greu spre lumină. Și mai înceţoşat drumul viitorului acestui neam, hăituit de tot felul de prădători hămesiți. Aici intervine rolul jertfelnic al „Florentinelor”: să ne lumineze, să ne ajute. Și nu să reiterăm trecutul – nu toate cele duse au fost raze de soare! -, cât spre a ne putea configura viitorul, în contextul în care nici satul nu mai este ce-a fost; nu face excepție nici Voineștiul Covasnei. Până și ciobănia se derulează în alte condiții, la alți parametri. Doar oaia a rămas tot oaie. Și brânza – tot pe bani!

Unii dintre noi au avut șansa să-și cunoască bunicii, sau măcar unul din cei patru, și nici nu-și dau seama ce fericiți ar trebui să fie. Cât de lesnicioasă le este reîntoarcerea în „paradisul pierdut”, știindu-i cheia sub pragul tindei! Cei „orfani de bunici”, cărora viața le-a refuzat șansa de a fi legănați sau de a asculta, cocoțați pe genunchii bunelului, poveștile, născocite unele, trăite cele mai multe, sunt mult mai săraci. Nu știu în care dintre cele două situații se află Florentina, din vreme ce, într-o carte precedentă, repetă o sintagmă memorabilă, dezvăluindu-și sursa informațiilor: *„O zâs tata c-o zâs moșu’ ”*, dar știu că i-a găsit și îi știe bine. Și nu se limitează la propriii buni și străbuni, extinzându-și efortul recuperator la nivelul întregii ei comunități natale. De bună-voie și nesilită de nimeni, distinsa profesoară și-a făcut datorie de căpătâi din reînvierea celor care au fost pentru ca noi să fim și a „jocurilor” lor de oameni mari, curajoși, harnici și cinstiți, locuitori de drept ai „Văii Zânelor”. Un picior de plai binecuvântat, situat geografic în oglindă față de vatra nemuritoarei „Mioriței”, Ținutul Vrancei, despărțite sau mai degrabă unite prin scheletul împădurit al Carpaților, „șira spinării”, cum îi prindea în metaforă vie Delavrancea. Iar ciobanii voinești, deși „ungureni”, sunt mult mai aproape de baciul moldovean, ieșiți de sub cojocul acestuia la imașul hărniciei și al vredniciei. Patrioți pursânge, nu de ocazie sau de paradă, au fost activi și eficienți agenți de legătură ai românismului în vremuri durute, pe când Țara nu escaladase

Carpații, *„la arme, cu frunze și flori”*. Un Badea Cârțan multiplicat la scara breslei ciobănești: în sarica nelipsitului și harnicului măgăruș, printre bucate și obiecte vitale exercițiului profesional, călătorea musai peste munte, dibaci ascunsă, și o carte cu slovă românească, articol socotit subversiv dincoace de hotarul din mijloc de țară. Risc asumat conștient, în pofida realității că vameșii imperiului, după ce îi avertizau pe ciobani să-și rărească trecerile indezirabile peste graniță, se lăsau mituiți cu câteva oițe, un cârlan „pentru grătar” și o glajă de rachiu, aidoma vameșilor de pretutindeni și dintotdeauna (excepție probabilă cerberii de la hotarul dintre cele două lumi, care nu mai au ce să ne ia, de ce să ne mai despoaie!), săltând morocănoși bariera primitivă închipuită dintr-un brad, aidoma unui stâlp de spânzurătoare. Comoara era scăpată. Hrană spirituală atât de necesară perpetuării și potențării conștiinței unității neamului și acolo, la limesul răsăritean al unui imperiu străin și rapace. Nu puțini urmași ai dacilor liberi - care întorseseră spatele altui imperiu, cel al „Bădiței Traian”, știind că îi sticleau ochii nu atât după mândrele ciobănițe dacice, cât după „comoara lui Decebal”, aproape de hotarul ce avea să rupă Timpul în două prin Nașterea Mântuitorului -, nesupuși și rebeli și ei, au trecut munții spre frații lor moldavi, refăcând în sens invers drumurile migrațiilor barbare. Dar cei mai mulți voinești au rămas pe Valea Lor. Și în Vatra Lor, inalienabilă.

E truism că „viața bate filmul”. Bate și literatura. Și o bate bine. Dar o și hrănește. Tot bine.

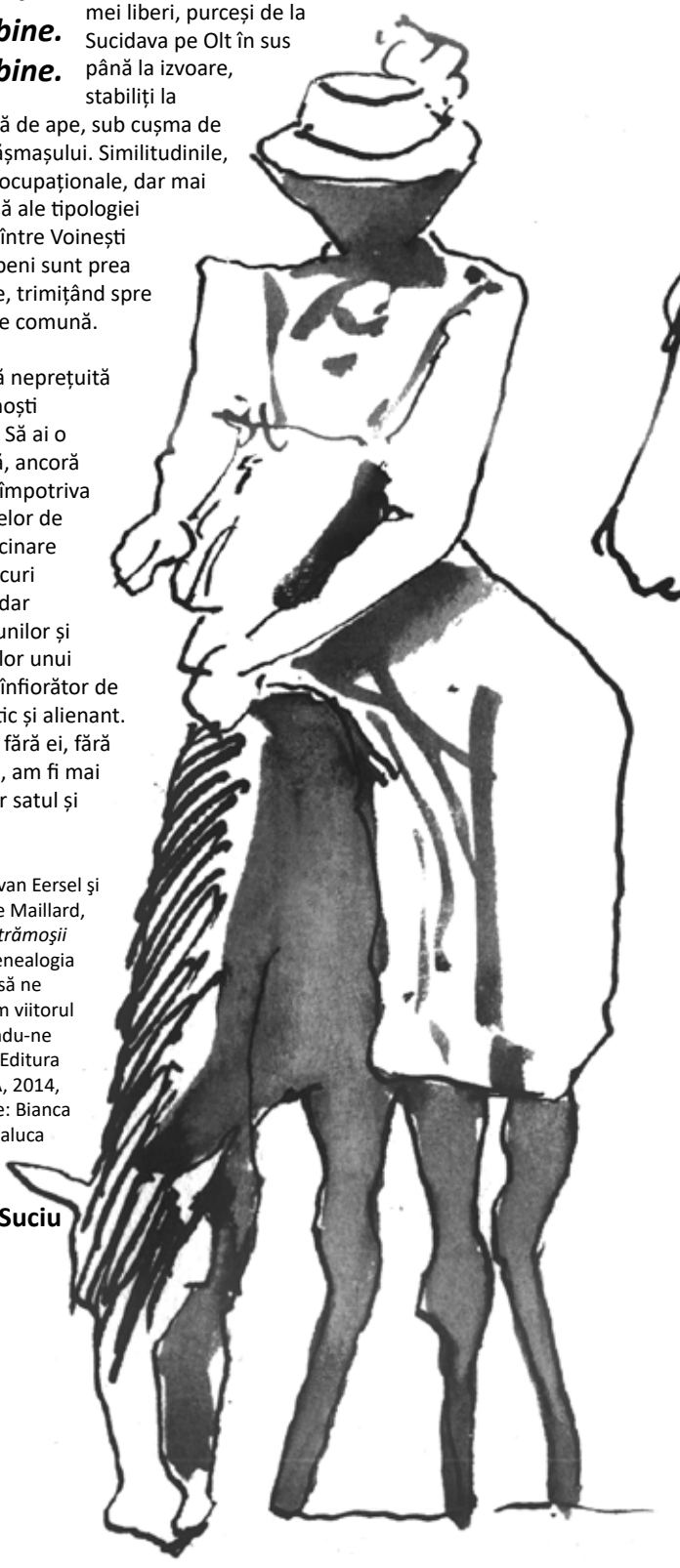
În Poveștile Florentinei, este prezentă întreaga recuzită mioritică. În prim-plan, ciobani „cu expertiză” și cu exercițiul înțelepciunii, precum Moș Barbu. Numai că, opus baciului moldovean, baciul voinești, deși tolerant, înțelegător și îngăduitor, nu pregetă să-și apere „ortomănia” și viața când îi sunt amenințate, nici „la apus de soare”, nici la apusul anilor rânduiți. Bravii săi descendenți, oameni dârji la rândul lor, „citovi” la trup și ageri la minte, netemători în fața primejdiei, au avut și au de la cine învăța. De sub cojocul brodat cu primii fulgi ai unei ierni timpurii, se ivește căpșorul lui... Nicolae Moromete, unul dintre cei șaisprezece nepoți ai moșului, Ilie, beneficiar al unei copilării bogate în trăiri, dar și dornic și cunoscător de carte, prefigurându-i-se un alt drum decât cele ale străvechii transhumanțe (poate, adus la zi, acolo unde duc toate drumurile: la Roma!). Iscusit portretizat și personalizat și cel mai devotat prieten al omului. Nu „câini de companie”, care latră la vânt și fac giumbușlucuri să-și încânte „prietenul” biped și să-și justifice „fast food”-ul, ci dulăi adevărați, „prelungire a bâtei”; „câini-bărbați”, devotați stăpânului și cauzei până la sacrificiul de sine. Zguduitoare scena sfârștului tragic al veteranei Ursa, căzută la datorie în înfruntarea cu lupii. Nici dușmanii patrupezi nu sunt de neglijat; vicleni dar și isteți, capabili de tactici, strategii și stratageme, nu doar înfometați! *„... nu ară, nu seamănă, nu le pune nimeni în traistă, ceva trebuie să mănânce.* – cugetă, înțelegător și îngăduitor, moș Barbu, punând la punct „lanțul trofic” – *Răi cu adevărat, pot fi doar oamenii... Numai lor le-a fost dat să aibă minte și unii s-au tâlhărit la belșug; dobitoacele vor doar să se sature. Oamenii vor și fală”*.

Răi cu adevărat, pot fi doar oamenii... Numai lor le-a fost dat să aibă minte și unii s-au tâlhărit la belșug...

Cu înțelepciune și demnitate, moș Barbu spulberă și cârcotașii apatrizi care iau în derâdere o îndeletnicire străveche și vitală a românului, resemantizând termenul de cioban și ciobănia (neiertat nici termenul „țăran”!), conotate batjocoritor și situate la liziera insultei, asimilate retardului: *„ Așa-i ciobănia: cojoc greu, dar fără el nu faci nimic”*.

Cititorul este convins că toate acestea chiar au existat. Reînviate, trebuiau să poarte un nume. E truism că *„viața bate filmul”*. Bate și literatura. Și o bate bine. Dar o și hrănește. Tot bine. *„Oamenii și faptele din cărticică sunt urziți din realități care de multă vreme se întâmplă la noi, la mocanii din Voinești Covasnei”*, tranșează autoarea. Doar că personajele apar... sub acoperire, cu nume de împrumut, rebotezați creștinește de Florentina Teacă. Printr-o complicitate ludică, un fel de reverență, autoarea ne îndeamnă să ne insinuăm și noi, cititorii, măcar pe durata lecturii, printre personajele ei. Onorat de companie, eu unul mișun printre ele, le admir și le aplaud, chiar dacă le-aș putea fi și povară, îngreunându-le, prin nepricepere la toate, drumul - *„nici cărare, nici drum de care”*, dar mereu urcător prin vremuri prietene sau potrivnice –, drum virtual prin memoria acestui neam bogat în simțire.

Și mai presupun că dacii Florentinei, în drumul lor primordial spre Valea Zânelor, înainte de a părăsi firul firav al Văii Mureșlui abia scăpat din strânsoarea muntelui, spre a se lăsa pe Olt în jos, musai să fi făcut popas și pe la dacii mei liberi, purcești de la Sucidava pe Olt în sus până la izvoare, stabiliți la cumpănă de ape, sub cușma de stei a Hășmașului. Similitudinile, inclusiv ocupaționale, dar mai cu seamă ale tipologiei umane, între Voinești și Voșlobeni sunt prea evidente, trimițând spre o obârșie comună.

Ce șansă neprețuită să-ți cunoști obârșia! Să ai o rădăcină, ancoră trainică împotriva tentativelor de dezrădăcinare prin veacuri durute, dar și a furtunilor și tălăzuirilor unui prezent înfiorător de pragmatic și alienant. Oricum, fără ei, fără străbuni, am fi mai săraci iar satul și mai gol.

[1] Patrice van Eersel și Catherine Maillard, *Mă dor strămoșii* – Psihogenealogia sau cum să ne schimbăm viitorul cunoscându-ne trecutul, Editura PHILOBIA, 2014, traducere: Bianca Biagini, Raluca Bibiri.

Mihai Suciu

Ilustrație: Zorel Suciu

CÂTEVA CONSIDERAȚII DESPRE POEZIA MIHAELEI POP

Revenirea în prim plan unei poete cu experiență poetică și cu neobosită predispoziție spre meditație și spre autoreflectare, este o ocazie inedită care are rolul de a recupera trecutul și de asemenea de a lăsa amprente reper în literatura toplițeană.

Primul volum pe care îl aduce înaintea cititorilor Mihaela Pop, denumit *„Stăpân de vise”*, ne transpune din cotidianul agresiv cu care toți suntem familiarizați, într-o lume protectoare, totodată siderală.

În acest volum putem spune că fiorul liric, care ne învăluie ca un mister și ne încântă cu sugestia unei muzici aparte a sferelor, este în bună parte, de natură onirică. Sugestia onirică cu care operează poeta este întotdeauna pregnantă și merge până la iluzia detașării eului de viață și de moarte. Poeta reușește să însăileze în textul liric când o multitudine de sugestii apocaliptice, când răbufniri ale unui eu dezabuzat mereu în căutarea esențelor eterne: „Rătăcesc,/ prin fugare echinocţii,/ în sinaptice valuri,/ să-mi arunc amfora goală/ din iubire.”

Fiind și o poezie de factură modernistă, care păstrează încă fiorul meditației romantice, țesătura lirică a Mihaelei Pop își face propria radiografie până la os, obținând epura trăirii ființării, a nălucirii, a suspinului și a sentimentelor pe care le resimte eul său liric în fața lumii, o lume care este surprinsă printr-un ochean al eufemizării, instrumentul „harpă” al sensibilității.

Avem de-a face cu o perspectivă feminină a dionisiacului profund. Ca Eminescu, în cea din urmă etapă a creației, eul conștient de efemerul vieții, renunță la frământări și acceptă realitatea inumană și rece: „Cotidianul trece,/ prin aglomerații/ totul... e o simplă biografie” (Biografie).

Poeta reușește cu brio să reveleze mistica actului de creație în ipostaza sa de multiplicator, proiectându-l pe acesta undeva în profunzimea ființei pentru a oferi solul necesar pentru înflorirea mugurilor imaginației lirice: „Va răsări vlăstarul/ declinat/ În celulele mele” (Vlăstar).

Elementele de decor pe care le înșiră rândurile poetice par a nu-i fi suficiente poetei, care se descoperă pe sine tot mai însetată după absolut, și după adevăr. Ea însăși apare conștientă de efectele seducției însăilate în propria poezie, efecte lirice care au ca scop ultim de a umple spațiile necunoscute ale spațiului necunoscut și pe care le percepe eul în confruntarea cu destinul.

Poeta se revelează cititorului ca fiind dornică să guste din potirul duhului divin al inspirației, părând că vrea să certifice, la fiecare pas, precum Michelangelo în Facerea, magnifica operă pictată în Capela Sixtină, fierbințeala unei atingeri ale absolutului.

Ilustrație: Ioana Afloarei

Uneori temătoare, poeta meditează inclusiv asupra țesăturii lirice, și, ca un Narcis, cufundându-se în reverie, își promite să extragă cele mai pure esențe, aflate la intersecția visului său cu adevărul.

Poeta se revelează cititorului ca fiind dornică să guste din potirul duhului divin al inspirației, părând că vrea să certifice, la fiecare pas, precum Michelangelo în Facerea, magnifica operă pictată în Capela Sixtină, fierbințeala unei atingeri ale absolutului: „Așteptarea,/ ascunsă-ntr-un cuib,/ Iluzorie cădere de flăcări" (Așteptare). Mai multe elemente din poezia Mihaelei Pop urcă spre culmile modernismului rece, dramatic și nocturn.

Elementele naturii din poezia ei, chiar și peisajele interioare se prezintă sub formă de colaje, care uneori se suprapun, completându-se unele pe altele. Autoarea se apleacă cu grijă asupra imaginilor, epitetelor și metaforelor, îmbogățindu-le mereu, investindu-le cu putere de sugestie, când discretă și fremătătoare, când tăioasă ca un strigăt. Tuturor le contrapune afirmarea unei stări poetice febrile, predispusă la visare. Poeta când survolează încrezătoare peste frustrările și neliniștile omului de rând, când revine cu fața către lumina lumii și a iubirii, exprimând atentă și fascinată prezența acesteia, ca și Lucian Blaga.

De cele mai multe ori tonul folosit este grav, împlinind sensul existențial al feluritelor fantasme, escapade, viziuni care se lasă descoperite în poezia sa, toate având ca prim țel înnobilarea simțirii și revelarea ei: „marea e mai profundă/ din pricina tălpilor mele/ ce-alunecă-n visări/ Peste franjurate valuri" (Meditație), „Peste osia timpului/ Ating spițe-n derivă/ drumuri fugare,/ stare de veghe" (Trecerea), „Câmpiile din suflet/ în cadența râurilor de vis" (Albitele câmpii).

Putem spune că eul liric caută să guste și să pipăie neființa. De aceea, pe alocuri vom întrevedea un extaz mistic, indus într-un joc în care sugestia lirică este surprinsă într-o perpetuă redefinire, arătând disperarea și nefericirea creatorului de a nu putea atinge extazul.

Aflând sursa amarului, Mihaela Pop ne prezintă ruptura ce survine din conștientizarea efemerității ființei, aflată în contemplare, neputând să capteze clipa, protagonista, precum Cătălina din Luceafărul lui Mihai Eminescu, dă frâu liber imaginației și reveriei poetice, dă frâu liber metaforelor și epitetelor, pompând prin ele dragoste de viață și iubire, înseși roadele sugestiilor sale lirice: „Se zbate nisipu-n clepsidră/ drumul nopții/ Haşurare albastră... linia orizontului/ magnifică proiecție", „Întoarsă parabolă, Răsturnată/ În violetul de fulger" (Stare de vis), „Se despică depărtarea/ Geana infinitului" (Jocul luminii), „Pietre din țărm/ Dantelare păgână" (Zodie).

Uneori temătoare, poeta meditează inclusiv asupra țesăturii lirice, și, ca un Narcis, cufundându-se în reverie,

își promite să extragă cele mai pure esențe, aflate la intersecția visului său cu adevărul: „Startul poeziei,/ Tăcere ascunsă,/ Alunecare-n adânc” (Metafora) sau „Catargul/ Din constelația singurătății/ Luminează/ Vast arhipeleag de păreri/ Numit: Niciunde” sau „Totul arată ca o plutire prin suprarealism și onirism”: „Păsări de sticlă/ Se sparg de uși”.

Viziunile coșmaresti pe care le utilizează poeta amintesc de acei zori ai modernismului, care vorbesc de tărâmuri iluzorii și în care simbolurile sunt reînzestrate cu puterea de sugestie de altă dată: „Hergheliile apocalipsului alb/ Bat copita-n sternul de lumini/ Nerăbdătoare să-nghită decorul/ De aștrii ce cresc aproape uimiți” (Stăpân de vise). În versurile Mihaelei Pop „totul” este raportat mitului și „totul” este transfigurat prin sugestie, pentru a se putea păși într-o lume nouă, purificată și reinvestită cu sentimente în continuă renaștere: „Timpul/ Alunecă printre două țărmuri,/ Ca un țipăt de pasăre” (Repaos), „buzele tale,/ O nouă minune a lumii” (Remember). Verbele pline de senzorialitate și senzualitate sunt așternute de poetă cu măiestrie. În poemele sale se arată aplecarea asupra conștiinței eului liric. Ne întâlnim cu o situație comparabilă cu cea a unui fachir care se folosește de covorul zburător pentru a inița și derula călătorii și experiențe peste tărâmuri necunoscute, fremătătoare, înfricoșătoare.

Viziunile coșmaresti pe care le utilizează poeta amintesc de acei zori ai modernismului, care vorbesc de tărâmuri iluzorii și în care simbolurile sunt reînzestrate cu puterea de sugestie de altă dată

Am putea asemăna acest eu liric cu o prințesă magiciană care, doar la atingerea unei harpe magice, crează teritorii de vis, tânjind în același timp la stabilitate și colocare: ea divulgă, așteaptă, geme, simte, visează, cade, sună, presară, sfâșie, risipește, alunecă, înghite, crește, pulsează, distilează, aleargă, zămislește, despletește, spintecă, dilată, adoarme, sparge, despică, atinge, vibrează, se pierde sau strigă. Ca un demiurg, poeta investește propriul eu liric cu puteri supranaturale care sondează inconștientul și revărsările descoperite în contemplare, alăturându-se lui pe acest covor magic, pregătiți cu o amforă, vor să depună acel sens ultim al destinului: „Insomnie,/ Într-un iureș de alb/ Tresare nud/ Amfora/ Rostogolită-n crucificare nocturnă.”

Într-un alt volum, „Lumina iubirii”, descoperim un fel de convietuire între reverie și meditația poetică. Ne întâlnim din nou cu un colaj oniric și oarecum impresionist, născut din meditație, care dă fondul principal al exercițiilor lirice. Poeta surprinde cu imagini ca: „Mai fâlfâie aripa,/ Într-o umbră

Fotografie: Aaron Burden

subţire,/ Spre cuplul universal/ Dintre cer şi Pământ!", „Marea.../ Niciodată împietrită".

Prin reverberațiile lirice înfățișate în volumului „Lumina iubirii" are loc și întâlnirea eului poetic cu luciditatea eului poetic. Poezia Mihaelei Pop este o meditație asupra singularității individului care este sub vremi și care resimte efectele muncii de sisif în relație cu ceilalți: „Singuratecă... Îmi spăl amintirile,/ În canoane de apă/ Peste valuri desfrunzite în oglinzi./ Zboruri,/ În eşarfe de vânturi,/ Răscruci solitare,/ Semafoarele nopţii/ Toate indică /Singurătate mea" (CINE CÂNTĂ?). Acest poem credem că surprinde cel mai bine destinul asumat al poetei.

Cu spirit înviorat, cu un simț al înoirii,
eul poetic vine și
sparge iluziile,

aluviunile și amăgirile: „Scrisorile de amor uitate/ Sfâșie ca păsări de pradă,/ Peste punţi balansând,/ Ascultăm surparea, în vid,/ Suspendatele punţi se surpă,/ - Strigă-mi numele, sau iubirea./ Ca o utimă speranţă." sau: „Din depărtări te ridici ca un far/ Falezele aşteaptă-ndurerate/ Să ne regăsim în fastul unui trist reflux".

Luciditatea devine uneori apropiată de stilul glossei eminesciene în versuri precum: „Când te-ntreabă Amintirea,/ Când te-ntreabă conştiinţa,/ Adevărul sau IUBIREA/ Timpul își spune CUVÂNTUL!"

În concluzie, credem că poeta Mihaela Pop aduce în poezia de azi un lirism discret, dar puternic în sugestie, iar întâlnirea cu revărsările de reverie și vis, cu puterea magică a cuvântului din paginile cărților ne sprijină în căutarea inocenței primordiale, citindu-i versurile ne vom putea trezi prin însăși puterea hipnotică a copilăriei: „Într-o noapte,/ Printre liane,/ Mă voi juca,/ Cu portocale/ Ca un fachir clandestin".

Viorica-Macrina Lazăr

Pictură: Maria Tîlvescu

Echipa

CONSILIERI EDITORIALI
Călin Vlasie
Nicolae Băciuț
Lazăr Costel

REDACTOR-ȘEF
Viorica-Macrina Lazăr

EDITORI
Doina Țifrea
Aurora Pașcan
Aurica Ujică

GRAFICĂ
Matheea Negruț

FOTOGRAFII
Freddie Marriage
Aaron Burden
Annie Spratt

PICTURĂ
Maria Tîlvescu

ILUSTRAȚII
Mirabela Joandrea
Zorel Suciu
Ioana Afloarei

REALIZATOR
Biblioteca Municipală
„George Sbârcea”

SPONSOR
Romaqua Group

ISSN 2537 - 1606
ISSN-L 2537 - 1606

Contact

Vă așteptăm cu drag lucrările
la adresa de e-mail:
toplitera@yahoo.com

FUNDAȚIA MIRON CRISTEA

ROMAQUA GROUP

Primăria TOPLIȚA

CENTRUL CULTURAL TOPLIȚA

BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GEORGE SBÂRCEA”